

IV U 365/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2018 roku

Sąd Rejonowy w Toruniu - IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSR Andrzej Kurzych

po rozpoznaniu w dniu 2 października 2018 roku w Toruniu na posiedzeniu niejawnym

sprawy **J. S. (1)**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.**

o zasiłek chorobowy

w związku z odwołaniem od decyzji z dnia 31 lipca 2018 roku, nr (...) - (...) i z dnia 21 sierpnia 2018 roku, nr (...) - (...)

orzeka:

zmienia zaskarżone decyzji w ten sposób, że przyznaje J. S. (2) prawo do zasiłku chorobowego za okres od 13 lipca 2018 roku do 4 września 2018 roku.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31 lipca 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. na podstawie art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2017 r., poz. 1368 ze zm.; dalej jako ustawa zasiłkowa) odmówił ubezpieczonemu J. S. (1) prawa do zasiłku chorobowego za okres od 13 lipca 2018 r. do 8 sierpnia 2018 r. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że z konta ubezpieczonego wynika, że był on zatrudniony do 30 czerwca 2018 r. W dniu 25 lipca 2018 r. ubezpieczony złożył wniosek o ustalenie prawa do zasiłku chorobowego za okres od 13 lipca do 8 sierpnia 2018 r. oraz zaświadczenie na druku Z-10. W zaświadczeniu tym ubezpieczony wskazał, że ma ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, wypłacanej przez MSWiA. Zdaniem organu rentowego okoliczność ta uzasadnia odmowę prawa do zasiłku chorobowego.

W odwołaniu ubezpieczony zarzucił zaskarżonej decyzji naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy zasiłkowej polegające na uznaniu, że posiadanie przez ubezpieczonego prawa do policyjnej renty inwalidzkiej uniemożliwia uzyskanie prawa do zasiłku chorobowego po ustaniu zatrudnienia. W celu uzasadnienia swego stanowiska ubezpieczony przywołał orzecznictwo Sądu Najwyższego.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podtrzymał stanowisko zaprezentowane w zaskarżonej decyzji.

Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą IV U 365/18.

Decyzją z dnia 21 sierpnia 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił ubezpieczonemu prawa do zasiłku chorobowego za okres od 9 sierpnia 2018 r. do 4 września 2018 r. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy przytoczył taką samą argumentację prawną i faktyczną jak w decyzji z 31 lipca 2018 r.

W odwołaniu ubezpieczony podniósł takie same zarzuty jak w odwołaniu od decyzji z 31 lipca 2018 r. W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy również podtrzymał pierwotne stanowisko. Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą IV U 366/18.

Postanowieniem z dnia 2 października 2018 r. obie sprawy zostały połączone do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia pod sygnaturą IV U 365/18.

Sąd ustalił, co następuje:

Decyzją z dnia 1 lipca 2016 r. Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych przyznał ubezpieczonemu J. S. (1) prawo do emerytury policyjnej od 21 czerwca 2016 r. Z decyzji wynika także, że nadal będzie mu wypłacana policyjna renta inwalidzka jako świadczenie korzystniejsze.

Do dnia 30 czerwca 2018 r. ubezpieczony podlegał ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudniania u płatnika składek (...) SA w I..

W dniu 25 lipca 2018 r. ubezpieczony złożył wniosek o ustalenie prawa do zasiłku chorobowego za okres od 13 lipca do 8 sierpnia 2018 r. oraz zaświadczenie na druku Z-10. W zaświadczeniu tym ubezpieczony wskazał, że ma ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, wypłacanej przez MSWiA.

W dniu 10 sierpnia 2018 r. ubezpieczony złożył w ZUS kolejne zwolnienie lekarskie za okres od 9 sierpnia 2018 r. do 4 września 2018 r.

Decyzjami z dnia 31 lipca 2018 r. i 21 sierpnia 2018 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do zasiłku chorobowego za okres od 13 lipca 2018 r. do 4 września 2018 r. po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego z uwagi na to, że ma ustalone prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

(dowody:

- decyzja z 01.07.2016 r. – k. 7 akt,

w pozostałym zakresie okoliczności bezsporne)

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 148¹ § 1 k.p.c. sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne.

W niniejszej sprawie spełnione zostały przesłanki rozpoznania sprawy na posiedzeniu niejawnym, określone w cytowanym przepisie, gdyż z odwołania i odpowiedzi na odwołanie, pełniących funkcję pozwu i odpowiedzi na pozew, a także z zalegających w aktach sprawy dokumentów wynikał klarowny stan sprawy. Przeprowadzenie rozprawy nie było zatem konieczne. Strony również w tym przedmiocie nie składały żadnych wniosków.

Przedstawiony stan faktyczny nie był przedmiotem sporu między stronami. Podstawą ustaleń faktycznych były dowody z dokumentów, zwłaszcza decyzja z 1 lipca 2016 r., których prawdziwość nie budziła żadnych zastrzeżeń.

Rozstrzygnięcie niniejszej sprawy sprowadzało się do zbadania dylematu natury prawnej, a mianowicie, czy przysługujące ubezpieczonemu prawo do policyjnej renty inwalidzkiej i emerytury policyjnej eliminuje możliwość uzyskania przez niego prawa do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego. Ów dylemat znajduje swoje źródło w treści art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy zasiłkowej, który stanowi, że zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstaje w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy

powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy ma ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy.

Z decyzji z dnia 1 lipca 2016 r. (decyzja w przedmiocie ponownego ustalenia wysokości emerytury) wynika, że ubezpieczony spełniał warunki do uzyskania dwóch świadczeń policyjnych: emerytury policyjnej, a więc świadczenia, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1 lit. a i art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. z 2018 r., poz. 132 ze zm.) oraz policyjnej renty inwalidzkiej, o której mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1 lit. b i art. 19 wskazanej ustawy. Zbieg tych dwóch świadczeń został rozstrzygnięty w trybie art. 43 ustawy na rzecz świadczenia korzystniejszego, tj. renty inwalidzkiej.

Powstaje zatem pytanie, czy wymienione świadczenia są świadczeniami, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy zasiłkowej. Z gramatycznej wykładni wskazanego przepisy wynika, że nie odnosi się on do emerytury policyjnej i policyjnej renty inwalidzkiej. Mowa w nim jest przecież o innego rodzaju świadczeniach: emeryturze i rencie z tytułu niezdolności do pracy. Są to świadczenia, które zostały uregulowane w przepisach ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2018 r., poz. 1270 ze zm.; dalej jako ustawa emerytalna), a w przypadku renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy także w ustawie z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2018 r., poz. 1376 ze zm., dalej jako ustawa wypadkowa). Jasno to wynika z art. 3 pkt 1 i 2 ustawy emerytalnej, który stanowi, że świadczenia określone w ustawie obejmują m.in. emeryturę i rentę z tytułu niezdolności do pracy, w tym rentę szkoleniową, oraz art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy wypadkowej, który wymienia rentę z tytułu niezdolności do pracy jako świadczenie dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej. Nie można zatem twierdzić, że są to tożsame świadczenia z emeryturą policyjną i policyjną rentą inwalidzką.

Rezultat wykładni językowej potwierdza także wykładnia systemowa. Analizowane świadczenia pochodzą z dwóch odrębnych systemów. System zabezpieczenia emerytalnego wojskowych stanowi regulację niewpisującą się w powszechny system emerytalny. Te same argumenty można przytoczyć dla odróżnienia renty pobieranej przez ubezpieczonego od renty z funduszu rentowego.

Stanowisko to znajduje także potwierdzenie w utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego. Wskazać tu należy na wyroki Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2015 r., II UK 145/14 (LEX nr 1678076), z dnia 18 stycznia 2012 r., II UK 168/11 (OSNP 2012 nr 23-24, poz. 297), z dnia 18 lutego 2013 r., II UK 196/12 (OSNP 2013 nr 23-24, poz. 287), z dnia 19 lutego 2014 r., I UK 368/13 (LEX nr 1458625). Część wymienionych judykatów dotyczy wprawdzie świadczeń wojskowych, lecz argumentacja w nich przywołana w pełni odnosi się również do świadczeń policyjnych.

Należy jeszcze w tym miejscu przywołać wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2017 r., I UK 121/16 (LEX nr 2216098), który, ze względu na kompleksowe ujęcie zagadnienia relacji pomiędzy zaopatrzeniem społecznym przysługującym policjantom a powszechnym ubezpieczeniem chorobowym, jak się wydaje stanowi trafne podsumowanie dyskusji w tym przedmiocie. Jasno z uzasadnienia tego wyroku wynika, że oba systemy są względem siebie niezależne, co w uproszczeniu oznacza, że świadczenia z systemu powszechnego nie mogą oddziaływać na prawo do świadczeń przysługujących z systemu szczególnego i na odwrót. Reguła ta w sposób klarowny uwidacznia się właśnie na tle art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy zasiłkowej, a w rozpoznawanej przez Sąd Najwyższy sprawie dała asumpt do odmowy policjantowi prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia chorobowego bezpośrednio po zwolnieniu ze służby.

W tym stanie rzecz, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., a także przywołanych przepisów prawa materialnego, zaskarżona decyzja podlegała zmianie poprzez przyznanie ubezpieczonemu prawa do zasiłku chorobowego za okres od 13 lipca do 4 września 2018 r.